

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové v právní věci

žalobce: **ADV. solutions s.r.o., IČO: 28487737,**
se sídlem Kestřanská 140/4, Cholupice, 143 00 Praha 4
zastoupený Mgr. Štěpánem Poulíkem, advokátem
se sídlem Říčanská 1984/5, 101 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

v řízení proti žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2019,
č. j. 48448/19/5200-11433-706599,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce podal žalobu proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno:
 - rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „správce daně“ či „prvostupňový správní orgán“) ze dne 9. 5. 2019, č. j. 4325971/19/2012-50521-103550 (dále též „prvostupňové správní rozhodnutí 1“), kterým bylo podle § 113 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád ve znění rozhodném (dále též „daňový řád“) částečně vyhověno odvolání proti platebnímu výměru na úrok z prodlení ze dne 13. 3. 2019, č. j. 1876876/19/2012-50521-103550 (dále též „dodatečný platební výměr 1“), jímž byl sdělen předpis úroku z prodlení úhrady daňových povinností na dani z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období od 1. 7. 2012 do 30. 9. 2012 ve výši 5 787 Kč, tak, že v rámci odvolacího řízení byla správcem daně změněna výše úroku z prodlení z částky 5 787 Kč na částku 5 162 Kč;
 - dále rozhodnutí správce daně ze dne 9. 5. 2019, č. j. 4326013/19/2012-50521-103550 (dále též „prvostupňové správní rozhodnutí 2“), kterým bylo podle § 113 odst. 1 písm. b) daňového řádu částečně vyhověno odvolání proti platebnímu výměru na úrok z prodlení ze dne 13. 3. 2019, č. j. 1876877/19/2012-50521-103550 (dále též „dodatečný platební výměr 2“), jímž byl sdělen předpis úroku z prodlení úhrady daňových povinností na DPH za zdaňovací období od 1. 10. 2012 do 31. 12. 2012 ve výši 38 166 Kč, tak, že v rámci odvolacího řízení byla správcem daně změněna výše úroku z prodlení z částky 38 166 Kč na částku 37 530 Kč;
 - dále rozhodnutí správce daně ze dne 9. 5. 2019, č. j. 4326049/19/2012-50521-103550 (dále též „prvostupňové správní rozhodnutí 3“), kterým bylo podle § 113 odst. 1 písm. b) daňového řádu částečně vyhověno odvolání proti platebnímu výměru na úrok z prodlení ze dne 13. 3. 2019, č. j. 1876878/19/2012-50521-103550 (dále též „dodatečný platební výměr 3“), jímž byl sdělen předpis úroku z prodlení úhrady daňových povinností na DPH za zdaňovací období od 1. 1. 2013 do 31. 3. 2013 ve výši 2 874 Kč, tak, že v rámci odvolacího řízení byla správcem daně změněna výše úroku z prodlení z částky 2 874 Kč na částku 2 824 Kč;
 - a rozhodnutí správce daně ze dne 9. 5. 2019, č. j. 4326076/19/2012-50521-103550 (dále též „prvostupňové správní rozhodnutí 4“), kterým bylo podle § 113 odst. 1 písm. b) daňového řádu částečně vyhověno odvolání proti platebnímu výměru na úrok z prodlení ze dne 13. 3. 2019, č. j. 1876879/19/2012-50521-103550 (dále též „dodatečný platební výměr 4“), jímž byl sdělen předpis úroku z prodlení úhrady daňových povinností na DPH za zdaňovací období od 1. 4. 2013 do 30. 6. 2013 ve výši 7 079 Kč, tak, že v rámci odvolacího řízení byla správcem daně změněna výše úroku z prodlení z částky 7 079 Kč na částku 6 992 Kč.
2. Jelikož žalobce s prvostupňovými správními rozhodnutími a s dodatečnými platebními výměry nesouhlasil, podal proti nim odvolání, jenž bylo žalobou napadeným rozhodnutím

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

zamítnuto. Žalovaný o odvoláních proti uvedeným rozhodnutím správce daně rozhodl v souladu se zásadou hospodárnosti zakotvené v § 7 odst. 2 daňového řádu v jednom rozhodnutí s odůvodněním, že jde o skutkově a právně totožné případy, na které dopadají i stejná ustanovení jak procesního, tak hmotněprávního předpisu a odvolací námitky za jednotlivá zdaňovací období se obsahově zcela shodují. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zrekapituloval skutkový stav věci a uvedl, že hlavní odvolací námitky žalobce spočívaly v tom, že daňová kontrola u daňového subjektu probíhala po dobu, která překročila běžný rámec daňové kontroly, což nutně vede k narůstání částky z titulu úroků z prodlení úhrady daňových povinností, které je nyní povinen hradit. Prodlení způsobené nezákonným postupem, který spočívá ve zbytečných průtazích v daňové kontrole na straně správce daně, je pak možné považovat za ospravedlnitelný důvod prodlení na straně odvolatele ve smyslu ustanovení § 259b daňového řádu.

3. Žalovaný vymezil právní základ případu a uvedl, že správce daně oprávněně sdělil žalobci prvostupňovými rozhodnutími změnu (snížení) výše úroku z prodlení za předmětná zdaňovací období z důvodu existence přeplatků na osobních daňových účtech odvolatele, což podle něj ani žalobce v odvoláních nijak nerozporuje, avšak napadá primárně průtahy v daňové kontrole, na základě které mu správce daně doměřil DPH za předmětná zdaňovací období. Žalobce uvedl, že se nebude zabývat povinností žalobce hradit úroky z prodlení dle ustanovení § 252 daňového řádu za předmětná zdaňovací období, neboť ji žalobce žádnými konkrétními námitkami nenapadal.
4. Žalovaný vysvětlil, že úrok z prodlení představuje prakticky ekonomickou náhradu za vzniklý nedoplatek peněžních prostředků, které musí veřejné rozpočty získávat z jiných zdrojů a jedná se tedy o cenu finančních prostředků v čase, která je dána úrokovou mírou, přičemž v řešeném případě se jedná o finanční prostředky v podobě daňové povinnosti dodatečně doměřené za předmětná zdaňovací období dodatečnými platebními výměry.
5. Žalovaný s poukazem na § 143 daňového řádu konstatoval, že pokud není splatná daň uhrazena nejpozději v den její splatnosti, dostává se daňový subjekt do prodlení a počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti mu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení. Uvedl, že úrok z prodlení je součástí daně, neboť podle ustanovení § 2 odst. 5 daňového řádu tvoří její příslušenství, a jeho výše a způsob výpočtu jsou objektivně dány, relevantně pro zde řešenou věc v ustanovení § 252 daňového řádu.
6. Podle žalovaného nemá náhradní lhůta splatnosti doměřené daně vliv na uplatnění úroku z prodlení, neboť se daňový subjekt ocitá v prodlení s úhradou daňové povinnosti již ode dne původní splatnosti daně, kterou nesprávně uvedl v řádném daňovém přiznání a již od tohoto okamžiku měl daňový výnos z doměřené daně připadnout státnímu rozpočtu. S odkazem na zvláštní část důvodové zprávy k § 252 daňového řádu žalovaný zopakoval, že pro vznik a výpočet úroku dle ustanovení § 252 daňového řádu nemá náhradní den splatnosti podle žalovaného význam, a pokud je tedy na základě doměřovacího řízení zjištěno, že daňový subjekt porušil svoji povinnost tvrzení a nepřiznal a neodvedl určitou částku daně, která náleží do státního rozpočtu, ocitl se daňový subjekt s úhradou této daně v prodlení již po uplynutí data její původní splatnosti a již pátý pracovní den následující po tomto datu mu ex lege vznikla povinnost uhradit úrok z prodlení dle ustanovení § 252 daňového řádu, a to do doby skutečné platby daně. Podle žalovaného se povinnost uhradit úrok z prodlení nezakládá vydáním platebního výměru, neboť ten je pouhým deklaratorním rozhodnutím, jímž správce daně daňovému subjektu sděluje předpis úroku z

prodlení, který tu však v důsledku jeho prodlení s uhrazením daně v určité výši k určitému datu již existuje.

7. Žalovaný zdůraznil, že finančním orgánům není při výpočtu úroku z prodlení dán prostor pro správní uvážení a zohlednění okolností, které vedly k prodlení s úhradou daně. Pokud by k těmto okolnostem přihlédly, uplatnily by podle žalovaného svoji pravomoc nad rámec stanovený zákonem ve smyslu ustanovení § 5 odst. 2 daňového řádu a takové rozhodnutí by pak bylo nezákonné. Podle žalovaného je povinnost hradit úrok z prodlení povinností objektivní a v zásadě nezávislou na subjektivních důvodech, pro které se tak stalo, pokud tedy žalobce věděl o skutečnosti, že daňová povinnost nebyla uhrazena v den její splatnosti, měl vědět o vzniku úroku z prodlení, a nelze přičítat k tíži správce daně, že žalobci úrok z prodlení sdělil dodatečnými platebními výměry.
8. Žalovaný dospěl k závěru, že byly v posuzované věci zákonné předpoklady pro předpis úroků z prodlení naplněny a správce daně postupoval zcela v souladu s § 252 odst. 6 daňového řádu, když žalobce vyrozuměl dodatečnými platebními výměry o povinnosti uhradit úroky z prodlení, přičemž ta vznikla ex lege z důvodu naplnění skutkové podstaty ustanovení § 252 daňového řádu.
9. Žalovaný uvedl, že žalobce rozporoval pouze samotný průběh daňové kontroly s odůvodněním, že prodlení je způsobené nezákonným postupem, který spočívá ve zbytečných průtazích v daňové kontrole na straně správce daně. Žalobcova tvrzení považoval žalovaný za zcela irelevantní, neboť otázka zákonnosti výměry doměřené daně mohla být přezkoumána žalovaným v rozhodnutí o odvolání proti samotnému doměření daně, žalobce se však neodvolal a dodatečné platební výměry tak nabyly právní moci. Žalovaný nad rámec uvedeného konstatoval, že žalobce v odvoláních proti prvostupňovým správním rozhodnutím namítá nečinnost správního orgánu v průběhu daňové kontroly, ačkoliv z postoupeného spisového materiálu jasně vyplývá, že během daňové kontroly na nepřiměřenou délku daňové kontroly neupozornil ani nepodal podnět na ochranu před nečinností dle § 38 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Podle žalovaného není možné zákonnost doměření daně přezkoumávat při přezkumu rozhodnutí, kterým byl žalobci sdělen úrok z prodlení dle ustanovení § 252 daňového řádu, když ta mohla být posouzena v příslušné části nalézacího řízení. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu.
10. Žalovaný konstatoval, že proti platebnímu výměru, jenž sděluje úrok z prodlení dle ustanovení § 252 daňového řádu, je přípustné odvolání, v němž by odvolatel měl brojit relevantně (např. že daň uhradil včas, že počet dnů prodlení byl odlišný, apod.), podle žalovaného však v rámci předmětného odvolacího řízení nebylo možné přezkoumávat zákonnost úročené daně. Žalobce se domáhal přezkumu samotného doměření daně, které již však nabyly právní moci. S ohledem na irelevanci shledal žalovaný odvolací důvod žalobce nedůvodným.
11. Žalovaný nad rámec uvedeného s odkazem na § 259b daňového řádu konstatoval, že základním cílem právní úpravy prominutí úroku z prodlení je motivovat daňový subjekt k úhradě daně, na níž úrok vznikl. Uzavřel, že prominutí úroku je ovládáno zásadou dispoziční a řízení se tak zahajuje pouze na návrh daňového subjektu, který může požadovat prominutí celého úroku nebo jen jeho části, a zdůraznil, že se žádost podává u správce daně, který daný úrok předepisuje do evidence daní.

II.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Žaloba, vyjádření žalovaného

12. Žalobce v žalobě vznesl dva okruhy žalobních bodů, kdy v prvním vytkl žalovanému, že stejnopis napadeného rozhodnutí není označen datem, kdy bylo rozhodnutí vydáno. Uvedl, že tak mohl pouze dovozovat z nepřímých skutečností a informací (např. doručení) přibližný okamžik vyhotovení rozhodnutí. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 As 23/2011-82, namítal, že rozhodnutí správce daně v daňovém řízení musí obsahovat základní náležitosti, mezi něž patří také datum vyhotovení rozhodnutí. Uvedené procesní pochybení podle žalobce vede k neplatnosti žalobou napadeného rozhodnutí.
13. Ve druhém žalobním bodě vytkl žalovanému, že se nevyjádřil k důvodům a úvahám ohledně žádosti žalobce dle ustanovení § 259 a násl. daňového řádu o prominutí úroků z prodlení, které žalobce uvedl ve svém písemném odvolání, tedy proč tuto žádost ignoroval, když žalovaný naopak tvrdí, že tato žádost nebyla ze strany žalobce učiněna. Žalobce poukázal na ospravedlnitelné důvody, jež byly podrobně popsány dále v žalobě a také v jeho odvoláních. Žalobce byl přesvědčen, že k prominutí úroků z prodlení, zejména, je-li zde níže popsáný ospravedlnitelný důvod, měl s ohledem na podané odvolání správce daně přistoupit dle § 259 odst. 1 daňového řádu z moci úřední, nikoliv vyčkat na samostatnou žádost daňového subjektu.
14. Žalobce zdůraznil, že vyloučením projednání jeho žádosti o prominutí úroků z prodlení z přezkumu došlo *de facto* k zásahu do práva domáhat se soudního přezkumu rozhodnutí orgánu veřejné správy zaručeného v čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
15. Žalobce měl dále za to, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nesrozumitelné, neboť žalovaný zjevně posuzoval odvolání způsobem, který neodpovídá jím vymezenému odvolacímu důvodu, když žalobce jasně a zřetelně v odvolání vyjádřil, že průtahy na straně správce daně v průběhu daňové kontroly vedly k neúměrnému prodloužení lhůty, po kterou zbytečně narůstaly úroky z prodlení úhrady daňových povinností. Žalovaný se však nesprávně a podle žalobce také zřejmě zcela účelově zabýval jinou otázkou a ignoroval skutečnost, za jaké období a zejména do kdy vznikla žalobkyni povinnost hradit úroky z prodlení.
16. Poté žalobce v žalobě chronologicky shrnul průběh daňové kontroly a uvedl důvody, pro které podle něj došlo ke zbytečným průtahům daňového řízení. Zdůraznil, že správce daně byl v době od dubna 2015 do září 2017 nečinný, tj. více než 2 roky, čímž nepostupoval v souladu se zásadou rychlosti a zatížil daňovou kontrolu zbytečnými průtahy, což mělo mimo jiné vliv na běh prodlení a na výši stanovených úroků z prodlení úhrady daňových povinností. Žalobce se domníval, že pokud by správce daně postupoval v souladu se svými povinnostmi, nemuselo dojít ke vzniku povinnosti hradit úrok z prodlení.
17. Žalobce považoval prodlení způsobené nezákonným postupem, který spočíval ve zbytečných průtazích v daňové kontrole na straně správce daně, za ospravedlnitelný důvod prodlení ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu. Nesprávný úřední postup spočívající v průtazích v rámci daňové kontroly by proto měl podle žalobce sanovat dotčený správce daně tím, že měl v návaznosti na podané odvolání přehodnotit závěry prvostupňového orgánu v otázce úroků z prodlení úhrady daňových povinností za dobu průtahů a pokud možno zcela prominout žalobci úroky z prodlení.

18. Žalobce uvedl, že nijak nerozporuje objektivní povinnost hradit úroky, ale nemůže souhlasit s výší, která přirostla za období, ve kterém musel vyčkat dokončení daňového řízení, které je nepochybně stiženo nezákonnými průtahy.
19. Vytkl žalovanému vady v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť v něm nereagoval na důvody vymezené žalobcem, resp. ignoroval jeho žádost o prominutí úroků.
20. Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil.
21. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 13. 3. 2020 rekapituloval průběh řízení a shrnul žalobní námitky žalobce. Uvedl, že žalobce nepodal proti dodatečným platebním výměrům odvolání a po celou dobu kontroly nepodal podnět na ochranu před nečinností dle § 38 daňového řádu. Konstatoval, že žalobní námitky zcela korespondují s námitkami odvolacími. První žalobní námitku ohledně chybějícího data vydání rozhodnutí odmítl a uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí obsahuje v závěrečném úseku elektronický podpis osoby oprávněné rozhodnutí vydat, a to Ing. K. D., ředitelky odboru. Právě v tomto podpisovém razítku je uvedeno datum 27. 11. 2019, což je podle žalovaného časový údaj, kdy bylo rozhodnutí vyhotoveno. Naproti tomu datum vydání je den, kdy byl učiněn úkon k jeho doručení a toto datum podle žalovaného logicky na rozhodnutí, které je doručováno do datové schránky, uvádět nelze. V tomto konkrétním případě bylo datum vydání 27. 11. 2019, což je dle žalovaného zcela evidentní z doručenek, které jsou součástí spisového materiálu.
22. K námitkám vzneseným pod dalšími žalobními body ohledně prominutí úroků a nesrozumitelnosti rozhodnutí žalovaný předeslal, že žádost o prominutí úroků je možno podat u správce daně za splnění podmínek daných ustanovením § 259b daňového řádu, a to jednak podání žádosti a dále úhrady daně, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl, přičemž o této skutečnosti byl žalobce řádně poučen.
23. K otázce, zda měl správce daně povinnost posoudit argumentaci žalobce označenou v odvolání jako žádost o prominutí úroků z prodlení, žalovaný uvedl, že v odvolacím řízení byla přezkoumávána otázka, zda měl být úrok z prodlení předepsán a v jaké výši. Přestože je platební výměr na úrok z prodlení deklaratorním, nikoli konstitutivním rozhodnutím, měl žalovaný za to, že o prominutí úroku z prodlení lze rozhodnout teprve poté, kdy je jeho výše postavena najisto. Z toho důvodu byl žalobce poučen o možnosti podat žádost a za jakých podmínek tak lze učinit. Žalovaný doplnil, že z úroku se další úrok v souladu s ustanovením § 253 odst. 3 daňového řádu nepočítá, proto nemohlo dojít k žádnému dalšímu prodlení a vzniku dalších úroků, jak se žalobce snažil v žalobě naznačit.
24. Žalovaný dále uvedl, že žalobce podal dne 19. 11. 2019 žádosti o prominutí všech úroků předepsaných za zdaňovací období 3. a 4. čtvrtletí 2012, 1. a 2. čtvrtletí 2013, které jsou předmětem této věci. Správce daně o všech žádostech rozhodl a to tak, že řízení o žádosti ohledně úroků na DPH za zdaňovací období 3. a 4. čtvrtletí bylo zastaveno a žádost žalobce ohledně úroků na DPH za zdaňovací období 1. a 2. čtvrtletí 2013 byla zamítnuta.
25. K námitkám poukazujícím na průtahy při daňové kontrole a navazující nesrozumitelnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že sám žalobce v závěru textu žaloby uvedl, že nerozporuje svoji objektivní povinnost úrok uhradit, ale napadá pouze jeho výši, resp. dobu, za kterou byl předepsán. Podle žalovaného jsou všechna tvrzení, kterými žalobce brojí proti samotnému doměření daně, v řešené věci již zcela irelevantní. Otázka, zda daň byla dodatečnými platebními výměry doměřena v souladu se zákonem,

mohla být podle žalovaného přezkoumána žalovaným v rozhodnutí o odvolání proti samotnému doměření daně. Žalobce se však proti dodatečným platebním výměrům neodvolal a všechny dodatečné platební výměry nabyly právní moci, tím se podle žalovaného navíc připravil o možnost soudního přezkumu všech rozhodnutí o stanovení daně.

26. Žalovaný uvedl, že pokud měl žalobce za to, že daňová kontrola probíhá příliš dlouho a správce daně nečiní žádné úkony, měl možnost v průběhu daňové kontroly podat podnět k ochraně před nečinností dle § 38 daňového řádu, příp. následně podat správní žalobu dle § 79 a násl. soudního řádu správního. Žalovaný připomněl, že oba žalobcem podané podněty na nečinnost byly Generálním finančním ředitelstvím odloženy pro nedůvodnost. Žalovaný zdůraznil, že pro ukončení daňové kontroly daňový řád nestanoví žádnou lhůtu a nestanoví ji ani pokyn MF-5, který stanoví lhůty při správě daní. Lhůta pro ukončení daňové kontroly je podle žalovaného v zásadě omezena pouze lhůtou pro stanovení daně upravenou § 148 daňového řádu, a tu správce daně ve všech případech dodržel. Žalovaný pro úplnost dodal, že se správní řád při správě daní nepoužije, a to ani podpůrně, jelikož má daňový řád vlastní úpravu, která je zcela komplexní a vůči správnímu řádu speciální.
27. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

28. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 s. ř. s.].
29. Žaloba není důvodná.
30. Soud předně poukazuje na to, že se již Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 Af 56/2019-39, zabýval přezkumem rozhodnutí žalovaného vydaných na základě odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům, jimiž správce daně vyrozuměl žalobce o předpisu úroku z prodlení s úhradou daňových povinností na dani z přidané hodnoty a dani z příjmů právnických osob za v nich uvedená zdaňovací období let 2013 a 2015. Shora uvedený rozsudek 10 senátu se týkal stejných účastníků, obdobných skutkových okolností, pouze jiných zdaňovacích období. Jelikož žalobce v nyní posuzované věci uplatnil totožné žalobní a odvolací námitky, neshledal soud žádný důvod se od závěrů vyslovených v uvedeném rozsudku zdejšího soudu odchýlit a bude z nich při posuzování námitek vycházet.
31. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, že žalobou napadené rozhodnutí není označeno datem, kdy bylo rozhodnutí vydáno, a písemné vyhotovení rozhodnutí postrádá jednu z nezbytných náležitostí, což podle žalobce vede k neplatnosti žalobou napadeného rozhodnutí.
32. Soud ze správního spisu zjistil, že na poslední straně žalobou napadeného rozhodnutí je elektronický podpis osoby Ing. K. D., jenž je označena jako ředitelka odboru, a u podpisu je připojeno datum 27. 11. 2019. Soud zde odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se zabývala náležitostmi rozhodnutí v podobě data jeho vydání a náležitého podpisu, kdy konkrétně v rozsudku ze dne 18. 7. 2019, čj. 1 Afs 72/2019 – 31, Nejvyšší správní soud potvrdil, že: „*tvrzení, že datum podpisu musí být obsažen v textu*

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

rozhodnutí a pokud je obsažen někde jinde, znamenalo by to, že rozhodnutí podepsáno není vůbec, nemá žádnou zákonnou oporu. Není proto pochybením, pokud se tato zákonná náležitost nachází zcela v závěru rozhodnutí za poučením“. Městský soud v Praze se s těmito závěry Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje a uzavírá, že žalovaný nepochybil, pokud datum podpisu rozhodnutí bylo obsaženo v části elektronického podpisu úřední osoby (srov. s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 Af 56/2019-39).

33. První žalobní námitku soud neshledal důvodnou, jelikož žalobou napadené rozhodnutí bylo datováno řádně.
34. Soud se dále zabýval druhým okruhem žalobních námitek, kde žalobce vytýkal žalovanému, že se nezabýval existencí důvodů pro prominutí úroků z prodlení dle § 259b daňového řádu. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný byl povinen k posouzení možnosti prominutí úroků z prodlení přistoupit *ex officio* a pokud tak neučinil, je žalobou napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti a nesrozumitelnosti.
35. Soud při posouzení tohoto žalobního bodu vycházel z následující právní úpravy.
36. Podle § 135 odst. 3 daňového řádu platí, že *„[d]aň je splatná v poslední den lhůty stanovené pro podání řádného daňového tvrzení“*.
37. Podle § 141 odst. 1 daňového řádu *„[z]jistí-li daňový subjekt, že daň má být vyšší než poslední známá daň, je povinen podat do konce měsíce následujícího po měsíci, ve kterém to zjistil, dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování a ve stejné lhůtě rozdílnou částku uhradit. Tato povinnost trvá, pokud běží lhůta pro stanovení daně. Poslední známá daň je výsledná daň, jak byla správcem daně dosud pravomocně stanovena v dosavadním průběhu daňového řízení o této dani.“*
38. Podle § 143 odst. 1 daňového řádu *„[d]aň lze doměřit na základě dodatečného daňového přiznání nebo dodatečného vyúčtování, nebo z moci úřední. Právní moc dosavadních rozhodnutí o stanovení daně není jejím doměřením na překážku.“*
39. Podle § 143 odst. 2 daňového řádu *„[p]odle výsledků doměřovacího řízení doměří správce daně daň ve výši rozdílu poslední známé daně a částky nově zjištěné a tento doměřený rozdíl na dani současně předepíše do evidence daní; doměřením daně se rozumí i dodatečné stanovení daně plátcí daně k přímé úhradě.“*
40. Podle § 143 odst. 3 daňového řádu *„[k] doměření z moci úřední může dojít pouze na základě výsledku daňové kontroly. Zjistí-li správce daně nové skutečnosti nebo důkazy mimo daňovou kontrolu, na jejichž základě lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, postupuje podle § 145 odst.“*
41. Podle § 143 odst. 4 daňového řádu *„[p]okud jsou v doměřovacím řízení zjištěny pouze rozdíly v jednotlivých údajích, na základě kterých byla pravomocně stanovena poslední známá daň, a na základě toho nedojde ke změně poslední známé daně, uvede správce daně ve výroku dodatečného platebního výměru, že daň se neodchyluje; § 144 se použije obdobně.“*
42. Podle § 143 odst. 5 daňového řádu *„[j]e-li doměřená daň vyšší než daň dodatečně tvrzená daňovým subjektem, je rozdíl splatný v náhradní lhůtě do 15 dnů ode dne právní moci dodatečného platebního výměru. Ve stejné náhradní lhůtě je splatná i daň doměřená z moci úřední.“*
43. Podle § 160 odst. 1 daňového řádu *„[n]edoplatek nelze vybrat a vymáhat po uplynutí lhůty pro placení daně, která činí 6 let. Lhůta pro placení daně začne běžet dnem splatnosti daně. Jde-li o*

nedoplatek z částky daně, k jejíž úhradě byla stanovena náhradní lhůta splatnosti, začne lhůta pro placení běžet náhradním dnem splatnosti daně.“

44. Podle § 252 odst. 1 daňového řádu „*[d]aňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti.“*
45. Podle § 252 odst. 2 daňového řádu „*[d]aňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Úrok z prodlení se uplatní nejdéle za 5 let prodlení. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti.“*
46. Podle § 252 odst. 3 daňového řádu „*[ú]rok z prodlení je splatný dnem, ve kterém jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vznik, a na osobním daňovém účtu se předepisuje nejpozději do desátého dne po skončení měsíce následujícího po měsíci, ve kterém uplynul den jeho splatnosti. Před tímto dnem se předepíše na osobním daňovém účtu zejména v případě, že je nedoplatek, ze kterého vzniká úrok z prodlení, vymáhán, nebo pokud byl tento úrok uhrazen, nebo pro zjištění vratitelnosti přeplatku.“*
47. Podle § 252 odst. 4 daňového řádu „*[ú]rok z prodlení u záloh se uplatní do dne splatnosti zálohované daně.“*
48. Podle § 252 odst. 5 daňového řádu „*[j]e-li nejasná platba po vyjasnění zaevidována na osobní daňový účet s účinností ke dni, kdy byla vykonána, správce daně ke dni zaevidování tyto účinky na úrok z prodlení na osobním daňovém účtu, kde je tato platba evidována, vypořádá.“*
49. Podle § 252 odst. 6 daňového řádu „*[s]právce daně může daňový subjekt vyzoomět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu.“*
50. Podle § 253 odst. 1 daňového řádu „*[ú]rok z prodlení se nepředepíše a daňovému subjektu nevzniká povinnost jej uhradit, nepřesáhne-li v úhrnu u jednoho druhu daně u jednoho správce daně za jedno zdaňovací období nebo za jeden kalendářní rok u jednorázových daní částku 200 Kč.“*
51. Podle § 253 odst. 3 daňového řádu „*[u] nedoplateků na příslušenství daně a na peněžitém plnění placeném v rámci dělené správy úrok z prodlení nevzniká.“*
52. Podle § 259 odst. 1 daňového řádu „*[p]okud zákon stanoví orgánu veřejné moci pravomoc zcela nebo částečně prominout daň nebo příslušenství daně, lze tak učinit na základě žádosti daňového subjektu nebo z moci úřední.“*
53. Podle § 259 odst. 2 daňového řádu „*[k] prominutí daně i příslušenství daně může dojít od vzniku daňové povinnosti až do doby uplynutí lhůty pro placení daně, a to i poté, kdy došlo k její úhradě.“*
54. Podle § 259 odst. 3 daňového řádu „*[b]yla-li žádost o prominutí daně nebo příslušenství daně zamítnuta, lze novou žádost podat nejdříve po 60 dnech ode dne oznámení zamítavého rozhodnutí. V této nové žádosti je daňový subjekt povinen uvést jiné důvody než ty, které již obsahovala žádost původní, jinak bude nová žádost odložena. O odložení musí být žadatel vyzooměn.“*

55. Podle § 259 odst. 4 daňového řádu „[p]roti rozhodnutí ve věci prominutí daně nebo příslušenství daně nelze uplatnit opravné prostředky.“
56. Podle § 259b odst. 1 daňového řádu „[d]aňový subjekt je oprávněn požádat správce daně o prominutí úroku z prodlení nebo úroku z posečkané částky, pokud byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl.“
57. Podle § 259b odst. 2 daňového řádu „[s]právce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu.“
58. Podle § 259b odst. 3 daňového řádu „[p]ři posouzení rozsahu, ve kterém bude úrok prominut, správce daně zohlední skutečnost, zda ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládají tvrdost uplatněného úroku.“
59. Problematikou úroku z prodlení v případě prodlení daňového subjektu s platbou daně dle § 252 daňového řádu se Městský soud v Praze podrobně v již odkazovaném rozsudku ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 Af 56/2019-39, zabýval, když uvedl následující: „správní soudy v minulosti opakovaně potvrdily, že úrok z prodlení podle § 252 daňového řádu představuje v podstatě paušalizovanou náhradu eventuální škody, která by státu mohla vzniknout zpožděním daňových příjmů. Daňový subjekt je takto postižen za skutečnost, že nepřiznal a neuhradil svoji daňovou povinnost řádně v době, kdy příslušná daňová povinnost byla splatná. Přitom platí, že i v případě, že je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, se daňový subjekt ocitá v prodlení s úhradou daňové povinnosti již ode dne původní splatnosti daně, kterou nesprávně uvedl v řádném daňovém přiznání (viz výše citovaný § 252 odst. 2 daňového řádu). Zároveň platí, že platební výměr na úrok z prodlení je pouze deklaratorním rozhodnutím, povinnost hradit úrok z prodlení podle § 252 daňového řádu vzniká ze zákona. Správní soudy rovněž ustáleně judikují, že předmětem řízení týkajícího se předepsání úroku z prodlení mohou být toliko otázky naplnění podmínek pro předepsání úroku dle § 252 daňového řádu a zákonnosti postupu orgánů finanční správy při jeho předepsání. Soudy přitom v minulosti opakovaně zdůraznily, že v tomto řízení nelze přezkoumávat zákonnost rozhodnutí, kterým byla stanovena vlastní daňová povinnost, jejíž neuhrazení vedlo ke vzniku úroku z prodlení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, čj. 7 Afs 141/2018 - 28).“ Soud se s těmito závěry zcela ztotožňuje a konstatuje, že takto vymezený předmět řízení je přezkoumáván i v nyníjší věci.
60. Soud dává za pravdu žalovanému v tom, že povinnost uhradit úrok z prodlení dle ustanovení § 252 daňového řádu za vzniklý nedoplatek na dani vzniká přímo ze zákona a nezakládá ji správce daně vydáním platebního výměru. Platební výměr svým charakterem tedy odpovídá toliko deklaratornímu rozhodnutí, jímž správce daně sděluje daňovému subjektu, že má v důsledku prodlení s uhrazením daňové povinnosti v určité výši k určitému datu *ex lege* povinnost zaplatit úrok z prodlení. Tyto závěry jsou podpořeny rozsáhlou judikaturou Nejvyššího správního soudu, kdy soud odkazuje např. na rozsudek ze dne 8. 2. 2006, čj. 1 Afs 16/2005 - 63, rozsudek ze dne 17. 1. 2008, čj. 9 Afs 65/2007 - 54, nebo rozsudek ze dne 28. 5. 2008, čj. 9 Afs 112/2007 - 72, ačkoliv se uvedené rozsudky zabývaly povinností ve vztahu k institutu penále, jsou použitelné rovněž ve vztahu k institutu úroků z prodlení upravenému v § 252 daňového řádu, neboť předpis úroku z prodlení byl za předchozí právní úpravy označován jako „penále“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, čj. 7 Afs 141/2018 - 28).

61. Soud s ohledem na uvedené dospěl k názoru, že žalovaný nepochybil, když se v řízeních o odvoláních proti platebním výměrům nezabýval žalobcovými námitkami ohledně průtahů v daňovém řízení s poukazem na irelevanci žalobcových námitek. Žalovaný správně v žalobou napadeném rozhodnutí zdůraznil, že úrok z prodlení vzniká jako jeden z důsledků porušení povinností při správě daní přímo *ex lege* a jeho rozhodnutí proto měla toliko deklaratorní charakter. Dle soudu se takto žalovaný s žalobcovými námitkami dostatečně vypořádal a nezatížil žalobou napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti či nesrozumitelnosti.
62. Soud pro úplnost odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 Afs 77/2011 - 91, kde Nejvyšší správní soud potvrdil, že „*rozsahem soudního přezkumu platebního výměru, jímž se předepisuje penále, se zdejší soud zabýval v rozsudku ze dne 11.5.2005, čj. 1 Afs 137/2004–62, publ. pod č. 1182/2007 Sb. NSS. Podle něj soud zjišťuje pouze to, zda existuje rozhodnutí, kterým byla povinnost hradit daň subjektu řádně sdělena, zda skutečně nebyla platební povinnost splněna ve stanovené lhůtě a zda je penále počítáno za každý den prodlení počínaje dnem splatnosti daně a konče jeho platbou... V rámci soudního přezkumu rozhodnutí ve věci penále se tedy nemohou řešit otázky zákonnosti uložení daňové povinnosti, na niž je penále navázáno (rozsudek NSS ze dne 16.5.2007, čj. 2 Afs 30/2007–68, a rozsudek ze dne 1.6.2009, čj. 1 Afs 47/2009–45, nebo rozsudek ze dne 18.8.2011, čj. 2 Afs 55/2011–59). Ačkoliv vyměření daně a předepsání penále jsou dva spolu související úkony, dochází k vyměření daně a předepsání penále dvěma samostatnými rozhodnutími správce daně. Proti těmto dvěma rozhodnutím lze brojit samostatnými odvoláními a žalobami, resp. kasačními stížnostmi. Tato samostatnost má za následek, že daňový subjekt nemůže do řízení o přezkumu rozhodnutí o sdělení penále přenášet námitky vztahující se k posouzení, zda vůbec a v jakém rozsahu měla být v jeho případě vyměřena daň, k níž se penále upíná. Tuto otázku lze závazně posoudit v rámci samotného přezkumu platebního výměru, jímž byla vyměřena daň. Rozsah přezkumu platebního výměru na penále odvolacím orgánem i soudem je tedy oproti přezkumu platebního výměru na daň limitován a je zaměřen zejména na posouzení, zda penále mělo být vůbec předepsáno, zda bylo vyměřeno ve správné výši a za relevantní dobu (srov. rozsudek NSS ze dne 1.8.2011, čj. 8 Afs 6/2011–86). Drtivá většina odvolacích námitek, žalobních bodů i kasačních námitek stěžovatele míří proti vyměření daně z nemovitostí za zdaňovací období roku 2004, 2005 a 2006. Tyto námitky zásadně nelze řešit v řízení, jehož předmětem je přezkum zákonnosti daňových rozhodnutí, jimiž bylo stěžovateli předepsáno penále. Žalovaný ani správní soudy nemohou u příležitosti přezkumu rozhodnutí ve věci penále zkoumat, zda vůbec byly splněny podmínky pro vyměření samotné daně, a tedy zda rozhodnutí o vyměření daně je zákonné. Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje tezi stěžovatele, dle něhož by bez daně nebylo penále. Penále samozřejmě nelze předepsat, dokud nenabyl právní moci platební výměr o vyměření (či doměření) daně samotné (viz rozsudek NSS ze dne 8.2.2006, č. j. 1 Afs 16/2005–63). Stejně tak v případě, že je zrušeno rozhodnutí o vyměření daně, musí být zrušeno i rozhodnutí o předepsání penále (viz rozsudek č. j. 2 Afs 30/2007–68 a rozsudek č. j. 1 Afs 47/2009–45). Skutečnost, že penále sdílí osud daně, k níž se upíná, plyne z § 58 zákona o správě daní a poplatků. To ovšem neznamená, že by se v rámci instančního či soudního přezkumu platebního výměru, jímž se sděluje předpis penále, měl příslušný správní orgán či soud zabývat zákonností rozhodnutí o vyměření daně jako předběžnou otázkou. Jako předběžnou otázku zkoumá pouze to, zda existuje pravomocné rozhodnutí o vyměření daně.“*
63. Soud dává žalovanému za pravdu rovněž v tom, že předmětem řízení bylo předepsání úroku z prodlení a správní orgány se tak správně zabývaly toliko otázkami naplnění podmínek pro předepsání úroku dle § 252 daňového řádu a zákonností postupu orgánů

finanční správy při jeho předeapsání. Soud ze správního spisu ověřil, že si žalovaný vymezil rozsah odvolacího přezkumu právě ve vztahu k naplnění podmínek pro předeapsání úroku dle § 252 daňového řádu a přezkoumal postup správce daně v takto omezeném rozsahu. Soud tedy nemůže přisvědčit žalobci, že žalovaný pochybil, pokud se nezabýval naplněním podmínek pro prominutí úroků z prodlení podle § 259b daňového řádu. Jak totiž správně dovodil žalovaný, okolnosti týkající se výše úroků z prodlení mohly být relevantní toliko v řízení o žádosti žalobce o prominutí úroku z prodlení dle § 259b daňového řádu, přičemž předpokladem pro vedení takového řízení je podání žádosti o prominutí úroků podle § 259b odst. 1 daňového řádu. Soud pro stručnost odkazuje na pečlivé a srozumitelné odůvodnění žalovaného v části IV., zejména v bodech [27] až [33], na něž pro stručnost odkazuje. Soud ze správního spisu taktéž zjistil, že žalobce podal dne 19. 11. 2019 žádosti o prominutí všech úroků předeapsaných za zdaňovací období 3. a 4. čtvrtletí 2012, a za zdaňovací období 1. a 2. čtvrtletí 2013, přičemž správce daně o všech žádostech rozhodl, kdy řízení za zdaňovací období 3. a 4. čtvrtletí 2012 bylo rozhodnutím správce daně ze dne 14. 2. 2020, č. j. 341637/20/2012-50521-103550, zastaveno a řízení za zdaňovací období 1. a 2. čtvrtletí 2013 bylo rozhodnutím správce daně ze dne 14. 2. 2020, č. j. 561538/20/2012-50521-103550, zamítnuto. V řízeních o žádostech žalobce o prominutí příslušenství daně dle § 259b daňového řádu tedy již bylo pravomocně rozhodnuto. Soud proto odmítá rovněž žalobcovu výtku, že by došlo k vyloučení projednání jeho žádosti o prominutí úroků z prodlení z přezkumu a konstatuje, že nedošlo k zásahu do práva domáhat se soudního přezkumu rozhodnutí orgánu veřejné správy zaručeného v čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

64. Co se týká argumentace žalobce ohledně průtahů řízení, pak soud opět ve shodě s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 Af 56/2019-39, konstatuje, že mohl žalobce v situaci, kdy jím podané podněty podle § 38 daňového řádu nebyly shledány důvodnými a byly Generálním finančním ředitelstvím odloženy, využít zákonem poskytnutou ochranu před nečinností a podat žalobu na ochranu proti nečinnosti. Městský soud v Praze v odkazovaném rozsudku taktéž správně konstatoval, že *„pokud jde o žalobkyni zpochybňovanou přiměřenost výše úroku z prodlení, platí, že výše úroku a způsob jejího výpočtu explicitně vyplývá z § 252 odst. 2 daňového řádu tak, že povinnost uhradit úrok z prodlení vzniká za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, přičemž výše úroku z prodlení odpovídá ročně vyšší repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Jak bylo naznačeno výše, úroky z prodlení vznikají v případě naplnění zákonem předvídaných podmínek přímo ex lege, přičemž finanční orgány neměly v posuzované věci jinou možnost, než předeapsat úrok v souladu s tímto pravidlem. Ani zdejší soud pak nemá žádný zákonem daný nástroj k tomu, aby vyšší úroku z prodlení mohl snížit, jako je tomu např. v případě trestů za správní delikt (§ 78 odst. 2 s. ř. s.). Bylo na žalobkyni, aby se případného (částečného) prominutí domáhala v řízení podle § 259b daňového řádu, což také žalobkyně v řešených věcech učinila (viz výše).“*
65. Soud konstatuje, že se i s těmito závěry 10 senátu zdejšího soudu zcela ztotožňuje, a uzavírá, že žalovaný postupoval správně, když se nezabýval otázkou naplnění podmínek pro prominutí úroků z prodlení v řízeních o odvoláních proti platebním výměřům, jimiž správce daně pouze vyrozumívá daňový subjekt o předpisu úroku z prodlení s úhradou daňových povinností na dani z přidané hodnoty za v nich uvedená zdaňovací období. Ve světle shora uvedeného je pak zřejmé, že i žalobní argumentace, v níž žalobce spatřuje důvody pro prominutí úroků v dlouhodobé nečinnosti správce daně, je v daném řízení

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

zcela irelevantní, když jejich výše je zcela závislá na zákonem určených podmínkách dle § 252 odst. 2 daňového řádu tak, že povinnost uhradit úrok z prodlení vzniká za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti daňové povinnosti až do dne její platby včetně. Tedy jinými slovy výše úroku z prodlení se odvíjí od tohoto prvotního pochybení daňového poplatníka, jímž je úhrada daně po její splatnosti. Samotná částka úroků je pak určena právě dobou, po kterou byl daňový subjekt v prodlení s úhradou daně a byla vypočtena v souladu s roční výší repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Tedy na výpočet úroků by z povahy věci nemohla mít vliv ani případná nečinnost správce daně v daňovém řízení. V této souvislosti soud pro stručnost poukazuje na jasné vysvětlení této námitky v odůvodnění žalovaného v části IV., zejména v bodech [33] až [34]; tudíž i obrana žalobce, že se žalovaný s jím vznesenou námitkou ohledně jeho žádosti o prominutí úroků nevypořádal, je zcela nedůvodná.

66. Ani tento okruh žalobních námitek tak soud neshledal důvodným.
67. Soud neopomněl, že žalobce v žalobě požádal o přerušování řízení do skončení řízení vedeného před zdejším soudem pod sp. zn. 10 Af 56/2019. Jak již shora uvedeno dané řízení již bylo pravomocně skončeno a soud v nyní posuzované věci z předmětného rozsudku 10 senátu vycházel, čímž odpadl důvod, pro který žalobce přerušování řízení navrhoval; tudíž soud řízení v dané věci nepřerušil.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

68. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
69. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly, proto mu náhradu nákladů řízení dle § 60 odst. 7 s. ř. s. nepřiznal.

Poučení:

70. Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
71. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.
72. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

73. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.
74. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. února 2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu